

DEO OPT. MAX. VIRGINIQUE DEIPARÆ ET SANCTO LVCÆ.
ORTHODOXORVM MEDICORVM PATRONO.

QVÆSTIO MEDICA.

QVODLIBETARIIS DISPUTATIONIBVS MANE DISCVTIENDA
IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS XXV IANVARIJ.

M. MICHAËLE LANGLOIS, Doctore Medico, Moderatore.

An convulsioni euacuatio?

1010

HORRENDVM Symptoma convulsio propter sævitiam, insolens malum & adeo acutum, ut summo cruciatu breui sæpe ægrotantes interimat, nulli sexui, nulli ætati parcens. Definitur qui modo lenius, modo atrocius insultat & vires prostermit. Motus est facultatis expultricis quæ à re præter naturam acrius stimulata facultatem animalem in consensum trahit, quod noxia ut brachium, manum, crus, linguam, aut alteram: neruo scilicet aut musculo affecto, qui istius partis motioni destinatus est. Cæue ne quamlibet partis contractionem vel immobilitatem inuoluntariam ad convulsionem referas, neque *ερεθισμὸς*, præcipue si ex infantia primordiis contractum sit, ut & neque oris torturam.

CONVULSIONIS, non morbi sed symptomatis causa est, non simplex & nuda qualitas, sed materia vellicans partes præter naturam, ut bilis ignea, melancholia adusta, serum mordax & ferinum, aura quædam maligna, morsus feræ venenosa, punctura, vulnus alicuius partis nervosa, dolor vehemens, insignis inflammatio alicuius partis, humor putridus insigni corruptione comparata malignitate veneno haud absumili. Se se numquam insinuat similis humor in cerebrum, quin statim intrusus epilepticam convulsionem accersat, dum eius acrimonia percellunt meninges, instar stomachi singultientis totum concutitur contrahiturque, & *παραφύσιν* mouet in subsidium, vnde spiritus animales proprias assatim deserunt sedes, affecta aut apoplexia, produci inanitione, aut repletione? Ne existimes aliter spasnum fieri ab ardente febre, hellebori potione, immoderata sanguinis profusione, vigilijs, inedijs & labore immodico, quam quia ab ijs acriore facto calore humores feroces & mordaces fiunt, qui nervosas partes feriendo convulsionem producant.

CONVULSIO grauis est affectus, difficilis & operosa curatio. Magna est è natura egressio, & partium nervosarum difficilis *παράφωσις*, & ut plurimum *ἀπώσις*, perniciem maiorem minatur quæ euacuantibus succedit quàm replentibus, ut crapula, ebrietas, suppressæ cuidam vacationi consueta: quod grauissimi doloris *συντομία* non finat partem emendare afflictam, & quod Natura defecta viribus semper in medio succumbat itinere: aliàs ægro non prius defatigato, cum Natura pollet robore, materia morbifica excretio sponte vel arte potest procurari: nec eadem est ratio puerorum ac grandium, mulierum ac virorum: pueris magis familiaris quàm grandioribus & minus periculosa: mulieres *γυναικες* ope nonnumquam convulsione liberantur, quæ in viris non nisi oborta febre quartana, non sola eius vindice, sæpe quiescit. Potestne Medicus pro arbitrio aut an debeat ad convulsionem curandam aliquando febrem, etiam acutam excitare?

PRO ratione tanti morbi querere debet Medicus artes quibus ei opituletur. Nullus definit in corpore morbus donec humores qui eum fouent consumpti, edomiti, aut euacuati fuerint, quod opus Naturæ liberè agentis est, ubi autem impeditur, adiuvanda. Convulsio epileptica non mitescit, nisi suffitu, erribus, ptarmicis, apophlegmatismis, acrioribus enematis, frictionibus, benigni defraudationem ac virum imminutionem, quàm humoris noxijs absentiam, qui deaflatus, ferociens ac nullas agens ferias, ægrum exercendo, vires iam imbecillas prostermit & euacuationi non potest præbere locum, *ἀλλὰ ἐν τῷ χειρὶ κατὰ τὴν δύναμιν ὅς ἐστιν τε βαλάντιον ἐπιφέρει*.

SOLA convulsio quæ causis replentibus succedit, cum vires ægrotantis vegetæ consent, fruge meliori à Medico suscipitur curanda. Rigore superueniente huius opportunam crism aggreditur sæpe Natura (*πυρετὴ μὴ καθεστὸν γυνόντος*), cum ichor biliosus è vasis ad partes acerrimi sensus deductus, Naturæ contentiorem & motum procurat ad exclusionem parentis morbi humoris, hinc, illinc, sudore, vesicâ, vel quod tutius, aluo fusiore. Non tamen expectandus semper iste Naturæ motus, calor enim segnitie hunc motum non aggreditur, & spasnum sæpe reddit immedicabilem: tunc opus Medici operâ & consilio. Venam secat leuandæ partis convulsæ gratiâ, necnon humoris vacuandi, reuellendi, deriuandi & doloris demulcendi, acriora enemata, topi præscribit; quæ omnia cutem rariorem, vasa laxiora, humores *υγροὺς* eorumque resolutionem efficiant; alium denique ducant ad expurgandum ferocem humorem per locum magis conferentem; sic si Medicus tempestiua conuenientium remedium administratione ad curandam convulsionem materiæ morbi euacuationem enitatur, *ἐνδεχόμενον* videbitur obseruasse, quibus sanitas restitui potest ægrotanti.

Ergo convulsioni euacuatio.

Proponebat Lutetiæ FRANCISCVS LANDRIEV, Lauduneus, A. R. S. H. M. DC. LII.

DOMINI DOCTORES DISPUTAVRI.

M. Claudius Breget.
M. Martinus Akrakia, Prof. Reg.
M. Leo le Towneys.

M. Nicolaus Cappon.
M. Nicolaus Richard.
M. Petrus le Mercier.

M. Urbanus Bodineau, Med. Reg.
M. Philbertus Morisset.
M. Carolus Guillemeau.